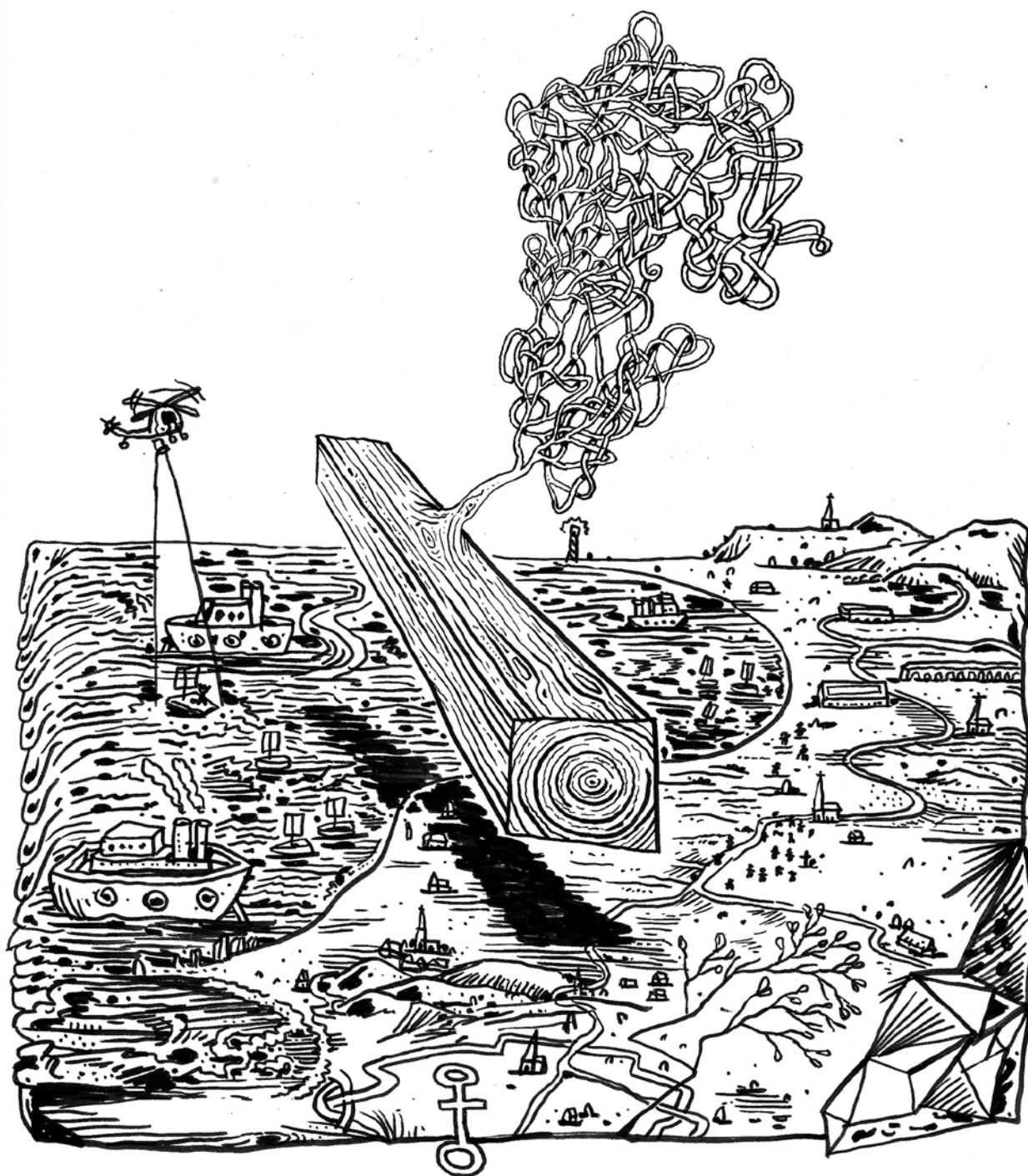

Proloog

tot de roman *Het Vloekhout*

Johan de Boose

De roman *Het Vloekhout*, het sluitstuk van een trilogie, beschrijft de wereld zoals we die niet willen zien.

Het is een wereld, die in de ban is van een naderende catastrofe.

Het geheel wordt verteld door een zeer ongewoon personage, namelijk een splinter van het kruis waaraan Jezus Christus stierf.

Het boek is tegelijk een ideeënroman, een historische roman en een schelmenroman.

Het verhaal wordt voorafgegaan door een droom.

Die droom heb ik letterlijk zelf gedroomd, toen ik een tijdlang in volstreekte afzondering op een (onbewoond) eiland in Italië doorbracht.

Hij tast de weg af met zijn tenen, zodat hij niet omvalt.

In zijn handen houdt hij een pak, dat hem verhindert de grond voor zijn voeten te zien.

Later op zijn reis krijgt hij een nog groter pak, dat hij nauwelijks kan dragen.

Wie hem dit pak geeft, weet hij niet, althans, hij let er niet op.

Hij krijgt een derde pak, dat hij op zijn schouders laadt.

Zo loopt hij van de ene stad naar de andere, wanke-
lend, met bloedende voeten, over een hobbelige weg
vol karrensporen en drek.

In elke stad wordt hij lang nagekeken.

Nog later wordt er een pak op zijn hoofd gelegd.

Hij moet zich in evenwicht zien te houden.

Hij moet kaarsrecht lopen, met gestrekte rug, om alle
pakken te kunnen dragen zonder te vallen.

Nu worden er twee pakken met touwen om zijn enkels
gebonden.

Hij kan de pakken alleen maar voorttrekken, als hij
voet voor voet vooruitgaat, tastend naar de kuiltjes
in de weg, terwijl hij de pakken die om zijn lichaam
bungelen in evenwicht moet houden.

Vervolgens wordt er een pak aan zijn buik bevestigd.

Hij valt naar voren, maar klautert overeind.

Om hem te helpen, krijgt hij een pak op zijn rug.

Wie hem helpt, ziet hij niet, hij schenkt er geen
aandacht aan.

Nu valt hij achterover en ligt hij een tijdlang te
spartelen als een kever, maar ten slotte slaagt hij erin zijn
evenwicht te hervinden en de volgende stad te bereiken.
Het is bijna onmogelijk om nog één voet te verzetten,
maar het lukt hem.

Eindelijk komt hij aan in de laatste stad.

De bewoners vragen hem om zijn pakken af te geven.
'Ik heb mijn pakken zo ver gedragen,' zegt hij, 'ik geef
ze niet af aan wildvreemden.'

'Heb je ooit gezien wat er in de pakken zit?' vragen de
bewoners.

Hij heeft altijd verzuimd te kijken naar wat erin zit.

De hele reis heeft hij afgelegd zonder te weten wat hij
droeg.

Hij geloofde dat het goed was wat hij deed, dat het
noodzakelijk was, dat het zin had.

Het had geen enkele zin, zeggen de bewoners.

Ze maken de pakken open.

De pakken zijn leeg.

Ze wogen zo zwaar, dat het leek alsof ze met stenen
waren gevuld.

'Als ik had geweten dat ze leeg waren, had ik ze niet
meegenomen,' zegt de man.

'Dat is onmogelijk,' zeggen de bewoners, 'want dan
zou je zo licht zijn geweest, dat je door de eerste wind
werd weggeblazen.'

'Wat moet ik nu doen?' vraagt de man.

'Wij gaan de pakken vullen,' zeggen de bewoners,

'vervolgens moet je terugkeren naar de plaats waar je
vandaan komt, zodat je taak is volbracht.'

Hij is zo moe, dat hij niet nadenkt over die woorden.

Hij neemt de pakken, die nu loodzwaar zijn, en begeeft
zich op weg.

Tientallen jaren later komt hij aan in de stad, waaruit
hij ooit is vertrokken.

Hij is oud en loopt krom van de pijn.

Opeens beseft hij dat hij al die jaren heeft nagelaten

te kijken, waarmee de pakken zijn gevuld.

Met bevende vingers maakt hij ze open.

Ze zijn allemaal leeg.

Het duister valt.

Hij gaat liggen op de straatstenen, die hij zo goed kent,
omdat hij ze allemaal met zijn tenen heeft afgetast.

Hij vraagt zich af of hij zijn taak heeft volbracht, of hij
tevreden mag zijn.

Op het donkerste moment van de nacht komt, als een
licht, de dood. ■

© Johan de Boose en *De Bezige Bij*, Amsterdam